

Rozdział II.

Charakterystyka zespołu Williamsa

2.1. Wprowadzenie

2.1.1. Klasyfikacja

Klasyfikacje zaburzeń psychicznych powstały na bazie zdobytych uprzednio doświadczeń diagnostycznych, które je uogólniają i systematyzują oraz porządkują współczesną, a także przyszlą praktykę diagnostyczną. Dzięki systemowi klasyfikacji możliwe jest skuteczniejsze porozumiewanie się między diagnostami o różnym przygotowaniu i pochodzeniu. Ponadto służą poznaniu - torują drogę nowym hipotezom i teoriom.

Współcześnie używa się klasyfikacji zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania zawartej w Międzynarodowej Klasyfikacji Chorób (International Classification of Diseases ICD-10) oraz Podręcznika Diagnostycznego i Statystycznego Zaburzeń Psychicznych (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders DSM-IV).

W mojej pracy będę się opierać na klasyfikacji ICD-10. Skoncentruję się na klasie zaburzeń rozwoju psychicznego (rozpoznawanych w wieku niemowlęcym, dziecięcym lub młodzieżowym) oznaczonej numerami od F 70 do F 98. Do tej klasy zalicza się między innymi: upośledzenie umysłowe, specyficzne zaburzenia rozwoju mowy i języka, specyficzne zaburzenia rozwoju umiejętności szkolnych, zaburzenia związane z deficytem uwagi oraz całościowe zaburzenia rozwoju takie jak: autyzm, zespół Retta, Zespół Aspergera i inne. Interesujący mnie zespół Williamsa również zalicza się do zaburzeń rozwoju, jednakże w klasyfikacji ICD-10 wydanej przez WHO nie istnieje dla niego oddzielny kod. Zespół Williamsa został natomiast uwzględniony w tzw. klasyfikacji ICD10 BPA (British Paediatric Association), wydanej przez Royal College of Paediatrics and Child Health. Stanowi ona rozszerzenie klasyfikacji ICD 10, z którą pozostaje zgodna. W tejże klasyfikacji zespół Williamsa ma kod Q 87.84 Oznacza to, że w zwykłej klasyfikacji ICD 10 kodowany jest jako *"Q 87.8 Inne określone zespoły wad wrodzonych nie sklasyfikowane gdzie indziej"*.